

Arrest

nr. 303 143 van 13 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 december 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 8 december 2021 om internationale bescherming. Op 22 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 juni 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun te zijn en bent geboren en getogen in het dorp Gul Gundai dat gelegen is in het district Aryub Zazai van de provincie Paktia.

Op een dag bracht je je koe naar de velden. Je zag dat drie dorpelingen, namelijk M. N. (...), N. (...) en Y. (...), die tot de taliban behoorden, een mijn aan het begraven waren. Zij zagen jou ook. Je ging naar huis en vertelde aan je vader wat je gezien had. Je vader verwittigde op zijn beurt je neef W. (...), die bij de politie werkte. De politie kwam de mijn deactiveren. Nadien kwamen ze naar je huis en vroegen ze je of je de personen kende die de mijn geplaatst hadden. Je gaf de namen van de taliban die de mijn geplaatst hadden door aan de politie. Diezelfde nacht gebeurde er een inval in je dorp en werd N. (...) gedood. De andere twee talibanleden wisten te ontkomen. Drie dagen nadat de mijn geplaatst werd, gaven de taliban een brief aan de moellah van de moskee, waarin stond dat als ze je vonden, dat ze je dan zouden doden. Twee dagen na de dreigbrief gebeurde een inval op jouw thuis. Jij en je vader wisten te ontkomen en vluchtten weg naar het huis van je oom van vaderszijde. Achteraf hoorde je van je moeder dat de taliban het huis doorzocht hadden en dat ze naar jou op zoek waren. Je vader en oom beslisten dat je het land moest verlaten.

Je verliet Afghanistan en na een reis van vier maanden kwam je aan in België, waar je de dag na je aankomst, op 8 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na je vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog drie of vier keer langs. De laatste keer dat ze langs kwamen gingen ze naar de kamer van je broer Sam. (...). Ze vroegen aan hem waar jij was en uiteindelijk vermoordden ze hem ongeveer vijftientig dagen voor je persoonlijk onderhoud. Sinds de begrafenis van je broer is je vader vermist.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat de taliban je zouden vermoorden, net zoals je broer. Je had het feit dat ze een mijn aan het plaatsen waren immers verklikt. Sinds je naar hier kwam is je leven mooi geworden en leef je in vrede. Je kan een relatie met een meisje hebben en trouwen volgens je eigen wil. In Afghanistan is dat niet zo.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende kopies neer: de taskara van je vader; de taskara van je broer; een document over de medicatie die je vader nam omwille van problemen met zijn nieren; een dreigbrief van de taliban d.d. 11/12/1442 (komt overeen met 21 juli 2021 in de Gregoriaanse kalender); vijf foto's waarop je overleden broer Sam. (...) te zien is; twee foto's van jou en je broer Sam. (...); een brief van je coördinator van OKAN waarin onder andere staat dat je punctueel, leergierig en oplettend bent; en een overzicht van je afwezigheden op school.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en je advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in jouw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofd van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Je verliet Afghanistan omwille van het feit dat jij problemen had omdat je verklikt had dat de taliban een mijn aan het plaatsen waren (CGVS, p. 12). Er dient echter vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan je beweerde problemen met de taliban.

Vooreerst dient immers aangestipt te worden dat de geloofwaardigheid van je relaas een stevige deuk krijgt door het feit dat je in je fiche bij aankomst als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een geheel ander relaas liet optekenen. Daar gaf je aan dat je naar een koranschool ging en dat de taliban je met dwang wilden rekruteren, waardoor je Afghanistan verliet (Fiche NBMV, p. 4). Dat je bij het invullen van deze eerste fiche een geheel ander relaas ter sprake bracht dat ver af staat van het relaas waarin je aangeeft dat je problemen kreeg met de taliban omdat je verklikte dat ze een mijn plaatsten (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 1 juni 2022; CGVS, p. 12), zet de geloofwaardigheid van je beweerde problemen op de helling. Geconfronteerd met je wel zeer andersluidende verklaringen ontken je in eerste instantie dat je dit tijdens je eerste interview zei en blijf je bij je huidig opgeworpen asielaanvraag (CGVS, p. 24). Dit louter ontkennen doet geen afbreuk aan het vastgestelde verschil tussen je verhalen. Vervolgens werp je op dat je in een slechte staat was, dat je onderweg veel meemaakte en dat je stress en honger en dorst had (CGVS, p. 24). Dit kan geenszins vergoelijken dat je een totaal verschillend relaas liet optekenen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij zijn daadwerkelijke asielmotieven zo snel mogelijk aan de asielinstanties te kennen geeft. Dat je niet meer weet wat je zei (CGVS, p. 24) kan ook allerminst verschonen dat je verschillende versies van je relaas gaf. Met betrekking tot het feit dat je zeg dat de tolk niet alles begreep omdat je dialect helemaal anders was (CGVS, p. 24), kan aangestipt worden dat dit weinig steek houdt nu voor het overige de opgetekende gegevens in de fiche minderjarige wel grotendeels overeenstemmen met wat je bij de DVZ en op het CGVS verklaarde. Dat je doorheen je asielprocedure andersluidende vluchtmotieven aanhaalde, schaadt de geloofwaardigheid van je beweerde problemen.

Ook kan erop gewezen worden op het feit dat de houding van de drie talibanleden die de mijn plaatsten in je relaas weinig aannemelijk overkomt. Uit je verklaringen blijkt duidelijk dat zij zagen dat jij zag hoe ze bommen plaatsten en dat de politie vervolgens de bommen onschadelijk kwam maken (CGVS, p. 12, 17). Je zegt echter dat de drie personen die de mijn geplaatst hadden diezelfde nacht gewoon in je dorp bleven (CGVS, p. 19). Een van hen werd uiteindelijk neergeschoten en de andere twee liepen weg (CGVS, p. 19). Indien deze drie zich daadwerkelijk lieten betrappen op het plaatsen van een mijn die vervolgens onschadelijk gemaakt werd, is het merkwaardig dat zij geen voorzorgen zouden nemen maar gewoon ter plaatse in het dorp zouden blijven. Deze merkwaardige houding van de talibanleden in je relaas roept vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde feiten.

Bovendien zetten enkele vaststellingen betreffende je eigen houding en die van je familie de geloofwaardigheid van je relaas verder op losse schroeven. Zo kan opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat zo lang gewoon thuis bleef wonen, ondanks het feit dat je de taliban verraden had en dat er gaandeweg duidelijke indicaties kwamen dat je hierdoor gevaar kon lopen. Uit je verklaringen blijkt dat je zag dat de taliban een mijn plaatsten en dat zij jou ook zagen (CGVS, p. 12, 17). Toch bleef je gewoon thuis wonen gedurende een periode waarin er verschillende zaken gebeurden. Dezelfde nacht dat de mijn onschadelijk gemaakt werd, werd een van de talibanleden die de mijn plaatsten vermoord en dienden de andere twee te vluchten (CGVS, p. 19). Gepolst of er op dit punt dingen gebeurden om je te beschermen, gaf je aan dat je vader zei dat je thuis moest blijven en niet meer buiten mocht gaan (CGVS, p. 19). Ook toen je vervolgens een dreigbrief kreeg waarin stond dat je vermoord zou worden, vermeldde je slechts als voorzorgsmaatregel dat je niet buiten je deur ging (CGVS, p. 20). Dat je eigen huis als veilige optie beschouwd werd is eigenaardig gezien uit je verklaringen blijkt dat de door jou verklikte talibanleden je dorpelingen waren (CGVS, p. 12, 17). Bovendien is het opmerkelijk dat je thuis bleef in het licht van je verdere verklaringen waaruit bleek dat je wel een oom had naar wie je kon vluchten, wat je later ook effectief deed (CGVS, p. 12, 20). Dat er niet eerder meer doortastende voorzorgsmaatregelen genomen werden door jou en je familie, ontsiert de geloofwaardigheid van je relaas.

Verder kan ook aangestipt worden dat je bij momenten wel erg vage verklaringen aflegt over de identiteit van je belagers. Zo is het bevreemdend dat je over de dreigbrief niet weet of die al dan niet ondertekend werd door iemand (CGVS, p. 20). Wie van de taliban de dreigbrief aan de imam gaf, weet je evenmin (CGVS, p. 19). Ook is het merkwaardig dat je verklaringen over de taliban die aanwezig waren bij de inval op je huis weinig precies zijn. Zo ben je niet op de hoogte hoeveel personen van de taliban de inval op je huis deden (CGVS, p. 21). Dat je zelf wegvluchtte vergoelijkt dit gebrek aan kennis niet, gezien je moeder wel degelijk ter plaatse was bij de inval (CGVS, p. 21). Dat je verklaringen over je beweerde belagers bij momenten weinig precies zijn, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van je beweerde problemen met de taliban.

Bovendien kan er gewezen worden op enkele zeer bevreemdende vaststellingen met betrekking tot de moord op je broer en het beweerde vermist zijn van je vader, elementen die je volledig in het verlengde situeert van jouw problemen met de taliban. Zo dient opgemerkt te worden dat je slechts weinig informatie kan aanreiken over de beweerde drie of vier keer dat de taliban nog naar je huis kwamen na je vertrek (CGVS, p. 21). Aan

jou gevraagd om alles te vertellen wat je weet over de eerste keer dat de taliban zo na je vertrek langskwamen zeg je dat je moeder je deze informatie niet gaf (CGVS, p. 21, 22). Ze zei je enkel dat ze nog drie of vier keer langs kwamen en dat ze naar je vroegen (CGVS, p. 22). Dit is wel erg vaag (CGVS, p. 22). Wanneer de taliban precies langskwamen, weet je evenmin (CGVS, p. 22). Uitgenodigd om alles wat je wel weet over de drie of vier bezoeken te vertellen, zeg je dat je geen informatie hebt, dat je moeder slechts zei dat ze drie tot vier keer naar jou kwamen vragen en dat ze de laatste keer je broer vermoord hebben (CGVS, p. 22). Indien de taliban daadwerkelijk ook na jou vertrek nog meermaals naar je huis kwamen, kan verwacht worden dat je hierover meer informatie zou kunnen aanreiken. De vaststelling dat dat niet zo is, schaadt wederom de geloofwaardigheid van je relaas. Ook werd er een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld betreffende het beweerde contact met je moeder. Bij het begin van het interview gaf je aan geen contact meer te hebben met je familie en zei je dat de laatste keer dat je hen hoorde bij het overlijden van je broer was (CGVS, p. 9). Je stelt dat je ongeveer twintig of vijftientwintig dagen niet meer met hen sprak (CGVS, p. 9). Nadien probeerde je nog met je familie te spreken, zo zeg je, maar je kon hen niet bereiken (CGVS, p. 9). Later tijdens het interview geef je echter aan dat je moeder aan je zei dat je vader vermist was, en dat je dit vernam enkele dagen geleden (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde je bevestigend op het feit dat je dan toch nog contact had met je moeder een paar dagen geleden (CGVS, p. 22). Je stelt dat je een paar keer probeerde om je buurman te contacteren. Het is allerminst ernstig dat je geen eensluidende verklaringen aflegt over het laatste contact dat je had met je familie. Eens te meer gezien je het feit dat je vernam dat je vader vermist was aan dit recente contact koppelt, komt de geloofwaardigheid van het feit dat je vader vermist is hierdoor ook mee op de helling te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat jij en je familie in Afghanistan in het vizier van de taliban gelopen zijn.

De door jou neergelegde documenten slagen er niet in om deze vaststellingen te wijzigen. Vooreerst kan aangestipt worden dat blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen. Afghaanse documenten hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien zijn alle door jou neergelegde documenten kopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Jouw taskara en de taskara van je vader kunnen hoogstens jullie identiteit bewijzen, maar zeggen niets over de geloofwaardigheid van je beweerde problemen. Het document inzake de medicatie die je vader nam voor nierproblemen heeft slechts betrekking op zijn gezondheidssituatie, maar zegt niets over jullie eventuele problemen met de taliban. Over de door jou neergelegde dreigbrief kan opgemerkt worden dat deze de geloofwaardigheid van je relaas niet ten goede komt, integendeel. Zoals eerder aangestipt is het opmerkelijk dat je niet wist of deze brief al dan niet ondertekend was. Bovendien kan vastgesteld worden dat je verklaringen over deze brief wel erg beperkt zijn en dat de daadwerkelijke inhoud van de brief uitgebreider is dan jij voorstelt. Uitgenodigd om zo uitgebreid mogelijk te zeggen wat er in de brief staat, zeg je uiteindelijk dat je in alle regio's van Afghanistan gevonden en bestraft zult worden met de doodstraf (CGVS, p. 19, 20). In de brief zelf wordt echter ook gewag gemaakt van het feit dat je reeds een eerste waarschuwing gekregen zou hebben maar dat je hier niet op inging (CGVS, p. 20). Er wordt in gesteld dat je je moest verontschuldigen, maar dat je dat niet deed en dat je nu van je regio weggelopen zou zijn (CGVS, p. 20). Vervolgens wordt er geschreven dat men je alle regio's zal vinden en je de doodstraf geven (CGVS, p. 20). Dat uit de inhoud van deze brief blijkt dat je al een eerste waarschuwing gekregen zou hebben, maar dat je daar zelf met geen woord over repte bij het beschrijven van je relaas, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielmotieven. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, maar dat is hier allerminst het geval. De foto's van jou en je broer Sam. (...) en de foto's waarop te zien is dat je broer Sam. (...) overleden is, kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van je relaas wijzigen. Dergelijke foto's kunnen immers eenvoudigweg in scène gezet worden. Bovendien blijkt uit een foto van een overleden persoon geenszins hoe deze persoon aan zijn einde kwam. Louter deze foto's slagen er dan ook niet in om de vaststelling dat je niet aannemelijk maakte dat je broer Sam. (...) omwille van jouw problemen om het leven kwam te wijzigen.

Volledigheidshalve kan overigens nog aangestipt worden dat je geenszins aannemelijk maakte dat je neef W. (...) daadwerkelijk bij de politie zou werken. Je legt immers geen begin van bewijs neer dat je neef W. (...) bij de politie zou werken (CGVS, p. 18), hoewel daarnaar gevraagd werd. Bovendien blij je niet op de hoogte waar hij momenteel is, hoewel je aangeeft dat hij het land verlaten zou hebben (CGVS, p. 18).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/>

[country-guidance-afghanistan-january-2023](#)) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Je gaf weliswaar aan dat je leven mooi geworden is sinds je hier gekomen bent en dat je in vrede leeft (CGVS, p. 11). Louter het feit dat je hier goed en in vrede voelt, noopt er evenwel nog niet toe te besluiten dat er in geval van terugkeer een nood aan internationale bescherming in jouw hoofdte is. Gevraagd of het nog mogelijk zou zijn om je aan te passen aan je leven in Afghanistan, werp je op dat dat niet zou gaan omdat je de gewoontes van hier hebt (CGVS, p. 13). Je omschrijft deze gewoontes als het feit dat je kiest welke kleren je draagt en welke schoenen; en hoe je haarstijl is (CGVS, p. 14). Bovendien stel je dat je met je eigen wil leeft (CGVS, p. 14). Hier kan je een relatie hebben met een meisje en contact hebben met meisjes (CGVS, p. 14). In Afghanistan gaan ze je meteen vermoorden als ze te weten komt dat je met een meisje spreekt, zo stel je (CGVS, p. 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het dragen van een bepaalde kledij, schoenen of je haarstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is

voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. In zoverre je verwijst naar je relatie met een meisje in België en aangeeft dat je in Afghanistan niet kan trouwen met je eigen wil (CGVS, p. 13), dient opgemerkt te worden dat je doorheen je verklaringen niet hard kon maken dat er geen rekening gehouden zou worden met jouw mening over een eventuele huwelijkskandidate voor jou bij terugkeer naar Afghanistan. Je stelt dat er in Afghanistan niet getrouwd wordt met de eigen wil, maar met de wil van de ouders (CGVS, p. 14). Als je tegen je ouders zegt dat je met je eigen wil wilt trouwen, dan word je vermoord, zo zeg je (CGVS, p. 15). Uit je verklaringen blijkt echter dat jij nog niet aan een meisje beloofd bent en dat er nog geen afspraken gemaakt werden over je huwelijk (CGVS, p. 15). Gepolst of je aan je ouders geen inspraak zou kunnen vragen over de persoon met wie je trouwt, stel je dat je vader vermist is (CGVS, p. 15). Aan het feit dat je vader vermist is kon evenwel zoals hierboven uiteen gezet werd geen geloof worden gehecht. Over je mama zeg je dat je haar zou proberen te overtuigen, ook als ze niet akkoord is (CGVS, p. 15). Uit je verklaringen kan dan ook niet blijken dat je ouders je geen inspraak zouden verlenen bij een eventueel huwelijk. Louter uit je prille relatie van twee en halve maand met Sah. (...), van wie je aangeeft dat jullie samen grappen, met elkaar spelen en elkaar plagen en dat jullie afspreken op school en in een park (CGVS, p. 14), kan op zich nog geen nood aan internationale bescherming in jouw hoofde afgeleid worden. Er kan overigens nog aangestipt worden dat uit je verklaringen blijkt dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van je relatie (CGVS, p. 15). Dat je in België contact hebt met meisjes (CGVS, p. 15) maar dat er in Afghanistan andere verwachtingen zijn over de omgang met meisjes, maakt op zich nog geen vervolging uit. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. De brief van je coördinator van OKAN en de lijst van je afwezigheden op school wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Hieruit stelt je coördinator weliswaar dat je punctueel, leergierig en oplettend bent, en blijkt dat je slechts beperkt afwezig was op school, doch hieruit kan op zich geenszins blijken dat je verwesterd bent of aldus gepercipieerd zou worden.

Je advocaat gaf onder andere nog aan dat verwestering iets zeer complex is dat mogelijk nog extra vragen behoeft (CGVS, p. 25). Hij werd uitgenodigd om concrete elementen betreffende verwestering voor jou aan te stippen, doch ging er niet op in en deed evenmin suggesties voor verdere vragen (CGVS, p. 25). Hij verwees nog in algemene termen naar het feit dat verwestering een complex gegeven is en over hoe dit onderzocht zou kunnen worden, doch haalde geen concrete elementen met betrekking tot jou persoonlijk aan.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ongeveer 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan vier jaar naar school ging (CGVS, p. 7) en blijkt uit je verklaringen dat je tot zeer recent contact onderhield met je familie in Afghanistan, waarbij je tegenstrijdige verklaringen over je laatste contact waarover hierboven uitgebreid geargumenteed, doen vermoeden dat je nog steeds met hen in contact staat (CGVS, p. 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bundel foto's van verzoekers leven in België (stuk 4) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 18 januari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan de "*Afghanistan - Country Focus*" van EUAA van december 2023, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*" van 14 december 2023.

2.2.3. Bij een op 19 januari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een foto van zijn werkzaamheden in België (stuk 2), een verklaring van zijn voormalige klastitularis van 19 juli 2023 (stuk 3) en schoolrapporten met betrekking tot het schooljaar 2021-2022 (stuk 4) en het schooljaar 2022-2023 (stuk 5).

In de inventaris wordt ook nog gewag gemaakt van een arbeidsovereenkomst (stuk 1) en loonbrieven (stuk 6), doch de Raad stelt vast dat deze documenten niet werden bijgevoegd.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een attest van zijn psycholoog (stuk 1), de verklaring van zijn voormalige klastitularis van 19 juli 2023 (stuk 2) en een bundel foto's van zijn activiteiten in België (stuk 3) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban omdat hij hen heeft verklikt toen zij een mijn aan het plaatsen waren. De politie zou de mijn gedeactiveerd hebben en er zou een inval in het dorp zijn gebeurd waarbij één van de talibanleden gedood werd en de andere twee talibanleden konden ontkomen. Drie dagen nadat de mijn werd geplaatst, zouden de taliban een brief aan de *moellah* van de moskee hebben gegeven waarin stond dat als zij verzoeker vonden, zij hem dan zouden doden. Twee dagen daarna zou er een inval op verzoekers huis zijn gebeurd. Verzoeker en zijn vader zouden hebben kunnen ontkomen en naar het huis van verzoekers oom langs vaderszijde zijn gevlucht. Achteraf zou verzoeker van zijn moeder hebben gehoord dat de taliban het huis doorzocht hadden en naar hem op zoek waren. Daarop zou verzoeker Afghanistan verlaten hebben. Na zijn vertrek zouden de taliban nog drie of vier keer zijn langsgekomen. De laatste keer zouden zij naar de kamer van zijn broer Sam. zijn gegaan en naar hem gevraagd hebben. Uiteindelijk zouden zij zijn broer vermoord hebben. Sinds de

begravenis van zijn broer zou zijn vader vermist zijn. Verzoeker stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan – net zoals zijn broer – zal worden vermoord door de taliban.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn (beweerde) problemen met de taliban, nu (i) hij in zijn fiche bij aankomst als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een geheel ander relaas liet optekenen, (ii) de houding van de drie talibanleden die de mijn plaatsten in zijn relaas weinig aannemelijk overkomt, (iii) het bevreemdend is dat hij zo lang gewoon thuis bleef wonen ondanks het feit dat hij de taliban verraden had en er gaandeweg duidelijke indicaties kwamen dat hij hierdoor gevaar kon lopen, (iv) hij bij momenten wel erg vage verklaringen aflegt over de identiteit van zijn belagers en hij niet op de hoogte is hoeveel personen van de taliban de inval op zijn huis deden, (v) er enkele zeer bevreemdende vaststellingen zijn met betrekking tot de moord op zijn broer en het beweerde vermist zijn van zijn vader, (vi) de door hem neergelegde documenten er niet in slagen om deze vaststellingen te wijzigen en (vii) hij geenszins aannemelijk maakte dat zijn neef daadwerkelijk bij de politie werkte. Dit wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De foto's van zijn activiteiten in België (stukkenbundel verzoeker, stuk 4, en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 3), de foto van zijn werkzaamheden in België (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stuk 2), de verklaring van zijn voormalige klastitularis (*ibid.*, stuk 3, en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 2) en de schoolrapporten (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stukken 4 en 5) hebben betrekking op de integratie en (beweerde) verwestering van verzoeker in België en staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan niet.

Het attest van zijn psycholoog (ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 1) heeft betrekking op verzoekers mentaal welbevinden en staft de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin. In het attest wordt vermeld dat verzoeker een eerste maal gezien werd tijdens een intakegesprek op 5 juni 2023. Zijn voornaamste klachten zouden slapeloosheid en een depressieve stemming zijn, alsook psychosomatische klachten *“ten gevolge van gevoelens van machteloosheid en onrechtvaardigheid omwille van onzekere verblijfsituatie en onzekerheid/gemis rond andere familieleden”*. Verder wordt erin gesteld dat therapie werd opgestart en dat de klachten van verzoeker lijken te kaderen binnen een complex trauma. De voortdurende instabiliteit waarin verzoeker zou zijn opgegroeid, de afwezigheid van ouderfiguren en de onzekerheid rond zijn verblijf in België zouden ervoor zorgen dat er weinig evolutie is in zijn gedrag, *“ondanks aangepaste psychologische, educatieve en sociale maatregelen”*. De psychische toestand van verzoeker zou volgens zijn psycholoog zorgwekkend blijven en zou in de eerste plaats veiligheid en stabiliteit in termen van een vaste verblijfplaats vergen. Hieruit blijkt dan ook niet dat de klachten waarvan gewag wordt gemaakt te wijten zouden zijn aan de problemen die verzoeker voorhoudt te hebben gekend in zijn land van herkomst. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoeker psychische problemen opliep. Een psycholoog of arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Daar de door de commissaris-generaal aangehaalde vaststellingen en overwegingen pertinent en terecht zijn en door verzoeker niet (op dienstige wijze) worden betwist, worden zij door de Raad overgenomen. Zij volstaan om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat hij hen heeft verklikt toen zij een mijn aan het plaatsen waren.

Daarnaast heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat zijn leven mooi is geworden en hij in vrede leeft sinds hij naar België is gekomen. Hij haalde aan dat hij hier een relatie met een meisje kan hebben en dat hij kan trouwen volgens zijn eigen wil, wat in Afghanistan niet zo is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). In zijn verzoekschrift wijst hij er tevens op dat hij een risico op vervolging loopt wegens zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa*’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken,

"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, 'ad hoc'-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, "Afghanistan, Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport "Afghanistan targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51, voetnoot 476: TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA,

"*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*", 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als 'verwesterd' worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen'.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 18 januari 2024 doet niet anders besluiten.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoeker (en zijn advocaat) in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen over zijn verblijf en integratie in België als volgt gemotiveerd:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Je gaf weliswaar aan dat je leven mooi geworden is sinds je hier gekomen bent en dat je in vrede leeft (CGVS, p. 11). Louter het feit dat je je hier goed en in vrede voelt, noopt er evenwel nog niet toe te besluiten dat er in geval van terugkeer een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde is. Gevraagd of het nog mogelijk zou zijn om je aan te passen aan je leven in Afghanistan, werp je op dat dat niet zou gaan omdat je de gewoontes van hier hebt (CGVS, p. 13). Je omschrijft deze gewoontes als het feit dat je kiest welke kleren je draagt en welke schoenen; en hoe je haarstijl is (CGVS, p. 14). Bovendien stel je dat je met je eigen wil leeft (CGVS, p. 14). Hier kan je een relatie hebben met een meisje en contact hebben met meisjes (CGVS, p. 14). In Afghanistan gaan ze je meteen vermoorden als ze te weten komt dat je met een meisje spreekt, zo stel je (CGVS, p. 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat het dragen van een bepaalde kledij, schoenen of je haarstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. In zoverre je verwijst naar je relatie met een meisje in België en aangeeft dat je in Afghanistan niet kan trouwen met je eigen wil (CGVS, p. 13), dient opgemerkt te worden dat je doorheen je verklaringen niet hard kon maken dat er geen rekening gehouden zou worden met jouw mening over een eventuele huwelijkskandidate voor jou bij terugkeer naar Afghanistan. Je stelt dat er in Afghanistan niet getrouwd wordt met de eigen wil, maar met de wil van de ouders (CGVS, p. 14). Als je tegen je ouders zegt dat je met je eigen wil wilt trouwen, dan word je vermoord, zo zeg je (CGVS, p. 15). Uit je verklaringen blijkt echter dat jij nog niet aan een meisje beloofd bent en dat er nog geen afspraken gemaakt werden over je huwelijk (CGVS, p. 15). Gepolst of je aan je ouders geen inspraak zou kunnen vragen over de persoon met wie je trouwt, stel je dat je vader vermist is (CGVS, p. 15). Aan het feit dat je vader vermist is kon evenwel zoals hierboven uiteen gezet werd geen geloof worden gehecht. Over je mama zeg je dat je haar zou proberen te overtuigen, ook als ze niet akkoord is (CGVS, p. 15). Uit je verklaringen kan dan ook niet blijken dat je ouders je geen inspraak zouden verlenen bij een eventueel huwelijk. Louter uit je prille relatie van twee en halve maand met Sah. (...), van wie je aangeeft dat jullie samen grappen, met elkaar spelen en elkaar plagen en dat jullie afspreken op school en in een park (CGVS, p. 14), kan op zich nog geen nood aan internationale bescherming in jouw hoofde afgeleid worden. Er kan overigens nog aangestipt worden dat uit je verklaringen blijkt dat niemand in Afghanistan op de hoogte is van je relatie (CGVS, p. 15). Dat je in België contact hebt met meisjes (CGVS, p. 15) maar dat er in Afghanistan andere verwachtingen zijn over de omgang met meisjes, maakt op zich nog geen vervolging uit. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. De brief van je coördinator van OKAN en de lijst van je afwezigheden op school wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Hieruit stelt je coördinator weliswaar dat je punctueel, leergierig en oplettend bent, en blijkt dat je slechts beperkt afwezig was op school, doch hieruit kan op zich geenszins blijken dat je verwesterd bent of aldus gepercipieerd zou worden.

Je advocaat gaf onder andere nog aan dat verwestersing iets zeer complex is dat mogelijk nog extra vragen behoeft (CGVS, p. 25). Hij werd uitgenodigd om concrete elementen betreffende verwestersing voor jou aan te stippen, doch ging er niet op in en deed evenmin suggesties voor verdere vragen (CGVS, p. 25). Hij

verwees nog in algemene termen naar het feit dat verwestering een complex gegeven is en over hoe dit onderzocht zou kunnen worden, doch haalde geen concrete elementen met betrekking tot jou persoonlijk aan.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot ongeveer 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je dat je in Afghanistan vier jaar naar school ging (CGVS, p. 7) en blijkt uit je verklaringen dat je tot zeer recent contact onderhield met je familie in Afghanistan, waarbij je tegenstrijdige verklaringen over je laatste contact waarover hierboven uitgebreid geargumenteed, doen vermoeden dat je nog steeds met hen in contact staat (CGVS, p. 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Door in zijn verzoekschrift zijn reeds afgelegde verklaringen te citeren en te stellen dat hij (i) heel helder heeft aangegeven welke concrete vrijheden hij zich in onze samenleving eigen gemaakt heeft, (ii) expliciet heeft geformuleerd dat hij zichzelf niet in staat ziet zich aan te passen aan de levensgewoontes in Afghanistan en (iii) met zeer concrete voorbeelden uit zijn leven in België wel degelijk aannemelijk maakte dat het voor hem niet mogelijk zal zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse maatschappij en het normen- en waardenkader van de *shariawetgeving* van de taliban, beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van zijn eigen standpunt zonder concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en draagkrachtig zijn en aldus door verzoeker niet weerlegd of ontkracht worden.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet gelezen kan worden waarom de verschillende aspecten van de vrijheden die hij als puber in België heeft beleefd niet tot de essentie van zijn persoon zouden behoren, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat deze aspecten deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft of om aannemelijk te maken dat zijn levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging en dat verzoeker *in casu* onvoldoende concrete elementen aanbrengt waaruit dit zou kunnen blijken. Door louter in het algemeen te stellen dat de vrijheden om een eigen kledingstijl of haarstijl te kiezen minstens tijdens de adolescentieperiode wel degelijk essentieel en fundamenteel lijken te zijn voor iemands identiteit en dat het proeven van al deze vrijheden “*wanneer je persoonlijkheid nog in volle ontwikkeling is*” evident de essentie van iemands identiteit en morele integriteit raakt, zonder dit betoog *in concreto* verder uit te werken en toe te passen op zijn persoon, brengt verzoeker evenmin dergelijke elementen aan.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het risico op vervolging wegens verwestering onvoldoende werd bevestigd, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “*sturen*”. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden werd aangestipt, werd de advocaat van verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud uitgenodigd om concrete elementen betreffende verwestering voor verzoeker aan te stippen, doch ging hij hier niet op in en deed hij evenmin suggesties voor verdere vragen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Verder kon verzoeker over zijn verblijf en zijn integratie in België in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen, een mogelijkheid waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker wijst vervolgens naar de verklaringen die hij heeft afgelegd inzake zijn vrijheid om een levenspartner te kiezen en stelt dat er op basis van de landenrapporten geconcludeerd kan worden dat hij, die afkomstig is van het platteland in de provincie Paktia, op dit punt geen keuzevrijheid zal hebben. Hij laat echter opnieuw na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. De Raad herhaalt dat het aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst. De loutere verwijzing naar niet nader gespecificeerde landenrapporten en het poneren van louter hypothetische beweringen volstaan daartoe niet. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog niet aan een meisje is beloofd en dat er nog geen afspraken werden gemaakt over zijn huwelijk (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Uit zijn verklaringen kan evenmin afdoende blijken dat zijn ouders hem geen inspraak zouden verlenen bij een eventueel huwelijk (*ibid.*).

Voorts kan – ondanks het feit dat verzoeker op vijftien à zestienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in Europa en België doorbracht – gelet op de elementen die in de hierboven

weergegeven motieven van de bestreden beslissing worden vermeld, worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan ergens in augustus 2021 verliet en in België aankwam in december 2021. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee en een half jaar geleden Afghanistan verliet en twee jaar in België verblijft, kan echter niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij onmiddellijk na zijn aankomst in België is ingestroomd in het OKAN-onderwijs en dat hij de school sedertdien niet meer heeft verlaten. Hij zou in september 2023 begonnen zijn aan de BENO-opleiding en zou aan de hand van praktijkervaring een keuze maken tussen de richtingen verkoper, IT of schilder. Verder vermeldt hij dat hij ook een tijdje in een restaurant heeft gewerkt, maar dat hij daarmee is moeten stoppen omdat hij zich volledig wou concentreren op zijn scholing. Hij geeft ook aan in België een vriendin te hebben en betoogt dat hij zich in de loop van zijn verblijf in België op uitstekende wijze heeft weten te integreren in onze samenleving en heeft deelgenomen aan verschillende activiteiten. In zijn op 19 januari 2024 neergelegde aanvullende nota geeft verzoeker aan dat hij ongeveer in november gestopt is met school en nu aan het werk is als vuilnisman. Voorts stelt hij nog steeds een vriendin te hebben in België *“met wie hij reeds lang een relatie onderhoudt”*. Zijn vriendin zou Kosovaarse zijn en hij zou haar hebben leren kennen op school. Hij betoogt verder dat hij tijdens de OKAN-opleiding indruk heeft gemaakt op zijn leerkrachten, dat hij prima Nederlands spreekt, dat hij regelmatig student was, dat hij een graag geziene jongen was binnen de klas en dat hij wordt omschreven als een vriendelijke, aandachtige en respectvolle leerling. Tot slot haalt hij aan dat hij al eerder werkervaring had opgedaan als jobstudent in 2022. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift een bundel foto's van zijn leven in België (stukkenbundel verzoeker, stuk 4). Bij zijn op 19 januari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een foto van zijn werkzaamheden in België (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stuk 2), een verklaring van zijn voormalige klastitularis van 19 juli 2023 (*ibid.*, stuk 3) en schoolrapporten met betrekking tot het schooljaar 2021-2022 (*ibid.*, stuk 4) en het schooljaar 2022-2023 (*ibid.*, stuk 5). Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij opnieuw de verklaring van zijn voormalige klastitularis (ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 2) en een tweede bundel foto's van zijn activiteiten in België (*ibid.*, stuk 3).

Uit de foto's van zijn activiteiten in België (stukkenbundel verzoeker, stuk 4, en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 3) blijkt dat verzoeker een divers netwerk heeft uitgebouwd, dat hij in een diverse klasgroep zat, dat hij naar de fitness gaat en (eenmalig) volleybal heeft gespeeld en dat hij op uitstap is geweest naar de zee. Uit de foto van zijn werkzaamheden in België (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stuk 2) kan hoogstens blijken dat verzoeker in België als vuilnisman heeft gewerkt. In de verklaring van zijn voormalige klastitularis van 19 juli 2023 (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stuk 3, en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 2) wordt verder gesteld dat verzoeker van maart 2022 tot en met juni 2023 les volgde in OKAN, dat hij de lessen op een zeer regelmatige manier bijwoonde, dat zijn schoolrapporten aantonen dat hij onze Nederlandse taal goed heeft leren begrijpen, lezen en schrijven en dat hij het alfabetiseringstraject volledig heeft doorlopen. Zijn klastitularis vermeldt verder dat verzoeker steeds een voorbeeld was voor de andere leerlingen in zijn klas en bij uitbreiding in de hele OKAN-werking. Zijn attitude om Nederlands te leren was volgens zijn leerkracht zonder meer uitstekend te noemen. Er wordt verder in gesteld dat verzoeker toegelaten was tot een BENO-opleiding en dat hij na deze opleiding graag wil werken en verder studeren. In de schoolrapporten (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stukken 4 en 5) wordt onder andere vermeld dat verzoeker al heel wat bijleerde over de Nederlandse taal, dat hij gemotiveerd was om bij te leren, hoewel hij op het einde van het schooljaar 2022-2023 moeite had om zijn grote inzet van voordien te behouden en soms afgeleid was tijdens de les, dat hij het advies krijgt om zijn volgende stap bij BENO te zetten en dat hij een vriendelijke, respectvolle en rustige leerling is die actief deelneemt aan de les. De Raad wijst erop dat dit alles weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker, die nog maar twee jaar in België verblijft, dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van – onder meer – het school lopen, zijn werkzaamheden als vuilnisman, zijn inzet om zich te integreren, zijn divers netwerk, zijn hobby's en het beheersen van een landstaal bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en zijn op 19 januari 2024 neergelegde aanvullende nota laat gelden dat hij een tijdje in een restaurant heeft gewerkt, dat hij een Kosovaarse vriendin heeft in België *“met wie hij reeds lang een relatie onderhoudt”* en dat hij al eerder werkervaring heeft opgedaan als jobstudent in 2022,

beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Wat betreft het attest van verzoekers psycholoog (ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 1), merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat een verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat in het voorgelegde attest slechts op algemene wijze wordt gesteld dat verzoekers voornaamste klachten slapeloosheid, een depressieve stemming en psychosomatische klachten zijn, zonder dat een medische diagnose wordt gesteld. Bovendien blijkt uit de door verzoeker neergelegde documenten dat hij er, ondanks zijn psychische moeilijkheden, in is geslaagd om regelmatig aanwezig te zijn op school, Nederlands te leren en werk te vinden (aanvullende nota verzoeker van 19 januari 2024, stukken 2, 3, 4 en 5, en ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verzoeker, stuk 2). Uit het attest van zijn psycholoog en de andere stukken die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker op heden risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en haalt aan dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd en dat de taliban "*hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90*". Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel *in concreto* worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Paktia als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. Zo stelt hij dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van terugkerende Afghanen vanuit het Westen. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de arresten van de Raad met nr. 278 653 en nr. 283 128 van respectievelijk 12 oktober 2022 en 13 januari 2023, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die in Afghanistan naar school is geweest en nog maar twee jaar in België is en waarvan kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omdat hij hen heeft verklikt toen zij een mijn aan het plaatsen waren en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor"*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 278 701 van 13 oktober 2022 van de Raad, brengt de Raad andermaal in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet betwist en wordt bovendien bevestigd in de aanvullende nota die verwerende partij op 18 januari 2024 op de Raad heeft

neergelegd en waarin aan meer recente informatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt gerefereerd.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN